

Βόλος 13 Οκτωβρίου 2018 .
Του Σεραφείμ Αθανασίου
«Αντικειμενικές Αξίες Ακινήτων»

«έμφια(αι)μφια, η αιμοσταγής τιμωρία»

Τώρα τι να πω εγώ ο δυστυχής κα τι να «ομολογήσω» στα όσα μας καταμαρτυρούν ότι, δηλαδή, ξαφνικά γενήκαμε πλούσιοι, ενώ ζούμε μια ζωή που μόνο ο Θεός τη γνωρίζει.

Εάν κανείς ψάξει στις τσέπες, των περισσότερων από μας, θα βρει μόνο Ντεπόν ή άλλα αναλγητικά σκευάσματα και κανένα ευρώ.

Σίγουρα τα αναλγητικά χάπια, αυτό το χρονικό διάστημα, θα πολλαπλασιαστούν επειδή κάποια ανεπιθύμητα ειδοποιητήρια μας τάραξαν τον επίσης

ταραγμένο μας ύπνο και, πολλοί συμπολίτες μας, ιδιαίτερα στις Αλυκές Βόλου περισσότερο όμως στον Οικισμό των Δημοσίων Υπαλλήλων, στον Άγιο Στέφανο, το φυσάνε και δεν κρύνει.

Κατακόρυφα αυξήθηκε η οικονομική υποχρέωση, «χαράτσι» θα την ονομάσω, που πρέπει να καταβάλει ο όποιος ιδιοκτήτης οικοπέδου ή

σπιτιού και αν δεν μπορεί να δώσει αυτά τα χρήματα, του το παίρνουν κιόλας.

Πριν όμως γίνει αυτό/ μια που με κόπους και πολλούς μόχθους τον είχε αγοράσει και συναισθηματικά έχει «δεθεί» με εκείνον τον ιδιοκτησιακό χώρο

οικοπέδου ή σπιτιού/ μπορεί να τον βρουν κάποια μέρα με σφιγμένο λαιμοδέτη στον τάλαιπωρημένο, από τις αγωνίες μιας ζωής, λαιμό του.

Χθες, 12-10-2018, στην εφημερίδα «Ταχυδρόμος» και στις σελίδες 2 και 5 διάβασα τα όσα έγραψε η καλή δημοσιογράφος κ. Ελένη Χάνου στο «απορίας άξιο», σελίδα (2), και στο αναλυτικό της ρεπορτάζ, σελίδα (5), και με τίτλο «Αιμοσταγής η πρώτη δόση του έμφια».

Απορούσε-λέει η κ. Χάνου- ο γιατρός κ. Γιώργος Μουλάς, που είναι Πρόεδρος Οικοδομικού Συνεταιρισμού, για την κατακόρυφη αύξηση τιμής ζώνης στον Άγιο Στέφανο, και στενοχωρήθηκε πάρα πολύ.

Στο αναλυτικό της δε, στη συνέχεια. Ρεπορτάζ, αναφέρεται στην

απόγνωση και στην αγανάκτηση που επικρατεί στους κατοίκους των Αλυκών-Αγίου Στεφάνου οι κάτοικοι των οποίων αρχίζουν να κάνουν ενστάσεις, κατά των απερίσκεπτων αποφάσεων, που πήραν

κάποιοι καρεκλοκένταυροι (δικός μου αυτός ο χαρακτηρισμός) εκεί στα πολυτελή δημόσια γραφεία που συσκέπτονται και αποφασίζουν για μας, χωρίς εμάς, στο πότε και που θα «μοιράσουν» θηλιές λαιμοδετών προκειμένου να απαλλαγούν το γρηγορότερο δυνατόν, από την παρουσία κάποιων «ανεπιθύμητων» που τους ενοχλούν και τους εκνευρίζουν αφάνταστα.

Πέρα από τους κατοίκους της Πόλεως Βόλου και Αλυκών οι οποίοι δικαιολογημένα έχουν αγανακτήσει κατά των «καρεκλοκενταύρων» που αποφάσισαν για τις πάνω από κάθε λογική αυξήσεις των αντικειμενικών αξιών, θέλω να σταθώ, λίγο περισσότερο, στον Οικισμό του Αγίου Στεφάνου.

Ναι, είναι καλή η περιοχή. Ναι, σιγά σιγά και αυτή εξελίσσεται. Ναι, και εκεί σε αυτή την κάποτε « άγρια δύση» έχουν κτιστεί ωραία θα έλεγα σπίτια αλλά το να πάνε την αντικειμενική αξία οικοπέδων και σπιτιών στα ύψη, αυτό είναι πολύ άδικο.

Εκεί, πληροφορώ όποιον δεν το γνωρίζει, κατοικούν μια πλειάδα απομάχων της ζωής. Είναι δημόσιοι υπάλληλοι, στρατιωτικοί και αστυνομικοί που, προ αμνημονεύτων χρόνων, υπηρετούσαν στο Βόλο και στην ευρύτερη περιοχή του Νομού Μαγνησίας οι οποίοι, περί το τέλος της 10ετίας του 1960 και της επόμενης του 1970, ως μέλη του Οικοδομικού Συνεταιρισμού των-τότε-Δημοσίων υπαλλήλων, «έσκασαν» ένα σωρό χιλιάδες δραχμές, τις οποίες πολλοί δανείστηκαν, προκειμένου να αγοράσουν εκείνη την έκταση και στη συνέχεια-κάνοντας όνειρα και με τη βοήθεια του Θεού- να κτίσουν το σπίτι τους.

Και αλήθεια είναι πως τους βοήθησε ο Θεός, περισσότερο όμως τους βοήθησαν τα Τραπεζικά δάνεια που τότε πήραν και, δυστυχώς, πολλοί από αυτούς, ακόμη τα χρωστούν.

Εκεί, λοιπόν, μένουν με τα παιδιά τους οι συνταξιούχοι του Δημοσίου οι περισσότεροι των οποίων σέρνουν (λόγω γήρατος), τα πόδια τους, προκειμένου να πάνε, από το σπίτι τους, μέχρι την εκκλησία του Αγίου Στεφάνου, για να ανάψουν το κεράκι τους, που και αυτό το αγοράζουν από τα ευρώ της συντάξεώς τους την οποία, τώρα με την κρίση, μοιράζονται με τα άνεργα παιδιά τους και σε περίπτωση που αυτή η σύνταξη μειωθεί ακόμη περισσότερο, μπορεί να αναφωνήσουμε το:« Κλάψτα Χαράλαμπε» παροιμία που προέρχεται ίσως, από κάποια συμφορά προγόνου μας, δεν το έχω ψάξει.

Καλή η περιοχή, αλλά εγκαταλειμμένη, και απορώ πως αποφάσισαν να αυξήσουν τις αντικειμενικές αξίες των εκεί ακινήτων. Πάνω από 600 είναι τα χορταριασμένα οικοπέδα και το χορτάρι αυτών, σε πολλά σημεία, υπερβαίνει τα δυο μέτρα.

Οι κοινόχρηστοι χώροι είναι απεριποίητοι και απορώ, επίσης, πως, ενώ στο Δήμο Βόλου ανήκει η περιοχή του Αγίου Στεφάνου, η αρμόδια του Δήμου υπηρεσία καθαριότητας, δεν κάνει εκεί τη ...βόλτα της. Μήπως φοβάται τα φίδια που ίσως ξεπροβάλουν από τα πανύψηλα χόρτα απεριποίητων κοινόχρηστων χώρων? Εάν συμβαίνει αυτό θα «ξε-φοβηθούν» με τις πέρδικες που θα περπατούν δίπλα τους και είναι πολύ φιλικές στον άνθρωπο.

Αστική συγκοινωνία, ανύπαρκτη. Δυο νομίζω λεωφορεία ημερησίως μεταβαίνουν μέχρι τον Άγιο Στέφανο ενώ θα μπορούσαν όλα τα λεωφορεία γραμμής Αλυκών να τροχοπεδούν λίγο πιο πέρα από το σημερινό τους τέρμα και να πηγαίνουν μέχρι την όμορφη εκκλησιούλα του Αγίου Στεφάνου .

Δύο περίπου χιλιόμετρα απέχει από το τέρμα των Αλυκών και αν κάνουν αυτό το « ντου» σιγά σιγά θα συνηθίσει ο παππούς η γιαγιά, ο νέος και τα παιδιά για να παίρνουν την αστική συγκοινωνία και να πηγαίνουν τα παιδιά στα Σχολεία-φροντιστήριά τους, οι δε παππούδες να δουν στην παραλία του Βόλου και κανένα τους φίλο. Αλλά, είπαμε, πρέπει να υπάρχει θέληση και υπομονή από τους υπεύθυνους των αστικών συγκοινωνιών και όχι να περιμένουν από την πρώτη κιόλας μέρα να γεμίσει κόσμος το αστικό τους λεωφορείο, στη γραμμή του Αγίου Στεφάνου.

Θυμάμαι, πριν πολλά χρόνια, 10ετία 60, που για πρώτη φορά η αστική συγκοινωνία του άνω Βόλου/ σταματούσε στη στάση της Αγίας Παρασκευής/ πήγε λίγο πιο πάνω στις Αηδονοφωλιές και για πολύ καιρό δεν έμπαινε κανένας μέσα στο λεωφορείο. Σιγά σιγά όμως συνήθισε ο κόσμος και οι Λεωφορειούχοι ήταν απόλυτα ευχαριστημένοι και αυτές τις χαρές τους, τις μετέφεραν στον τότε Διοικητή Τροχαίας, τον κ. Πουρνάρα.

Εκεί ,στον Άγιο Στέφανο, ζει τόσος κόσμος, πάνω από 1200 με 1300 άτομα, όμως , στην όλη περιοχή, δεν υπάρχει κανένα φαρμακείο,

κανένα ιατρείο, κανένα καφενείο ή «προηγμένη» καφετέρια για μοντέρνους παππούδες και γιαγιές οι οποίοι, τώρα στα βαθιά τους γεράματα για να περνούν την ώρα τους, σκαλίζουν τον κήπο τους και αν έχουν τέτοια δύναμη αυτής της «βαριάς» εργασίας και άσχετα αν τους βοηθούν οι ορθοπεδικές τους ζώνες με τον ανάλογο μαγνήτη που, όπως λένε εκείνοι που διαθέτουν αυτά τα προϊόντα, κάνουν «θαύματα» μια που οι μαγνήτες αφαιρούν-λένε- πονάκια, πόνους και τα συνεχή, στη συνέχεια ,παράπονα πως δεν είδαν καμιά βελτίωση.

Και μιλάω για τους απόμαχους ανθρώπους που τώρα δεν κάνουν τίποτα, κάθονται όμως στο δικό τους σπίτι που ίσως ακόμη το χρωστάνε γιατί το μικρό δάνειο, που κάποτε είχαν πάρει, έγινε μεγαλύτερο επειδή, εκείνοι οι τοκογλύφοι τραπεζικοί οργανισμοί, το πολλαπλασίασαν με τόκους και πανωτόκια(έπαιρναν κάποτε 24% τόκους και, από τότε, αυτοκτονούσαν άνθρωποι).

Και επειδή, από τους ανθρώπους που συνεχίζουν κάθε μήνα να τους πληρώνουν/μια που ακόμη δεν πέθαναν/ ήθελαν αύξηση του ενοικίου, κατά πως διαδόθηκε, εκεί στο Υπουργείο Οικονομικών, προσεύχονται να πεθάνουν οι γέροι και οι γριές που απομυζούν –λένε-το Δημόσιο .

Και μια που δεν εισακούγονται οι παρακλήσεις τους/ στο να «μετακομίσουν» γέροι και γριές, από τον Άγιο Στέφανο, κατά προφήτη Ηλία, που βρίσκεται πιο κοντά στην πόλη του Βόλου/ σκέφτηκαν μέχρι τότε που θα γίνει η «μετακόμιση» , σε αυτούς τους απόμαχους, που σέρνουν τα πόδια τους, που χρωστάνε στις τράπεζες, που κάνουν παρέα σε φίδια, ευτυχώς και σε πέρδικες, που δεν έχουν ένα καφενείο για να ποιούν τον «πολλά βαρύ» τους, το μέτριο ή και με καθόλου ζάχαρη.

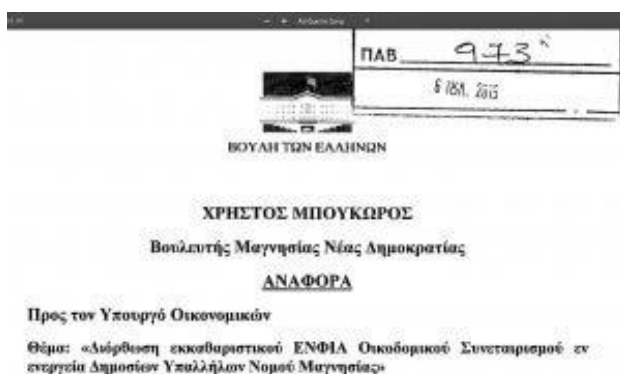
Μια που- τέλος πάντων- τους βαραίνουν τα πιο πάνω και δεν έχουν ούτε αστική συγκοινωνία, ενώ η απόσταση που τους χωρίζει από το τέρμα των αστικών Λεωφορείων, Αλυκών μέχρι τον Άγιο Στέφανο, δεν υπερβαίνει τα 1500 μέτρα.

Μια, λοιπόν, που έχουν όλα αυτά τα «πλεονεκτήματα» στον πράγματι όμορφο και πολλά υποσχόμενο οικισμό τους / στον οποίο ευτυχώς λειτουργεί σχολείο, κανένα όμως φροντιστήριο ξένων γλωσσών/ οι καρεκλοκένταυροι που διαβιούν στα γεμάτα πολυτέλεια γραφεία τους, σκέφτηκαν να μας αυξήσουν το «ενοίκιο» στο δικό μας σπίτι, στη δική μας μικρή περιουσία μήπως και με τον τρόπο αυτό μας προκαλέσουν στενοχώρια και μας «ξεκάνουν» όσο γίνεται πιο γρήγορα για να πάψουν αμέσως οι προς εμάς υποχρεώσεις του Γ.Λ.Κ. Βρε δεν πάτε όλοι να κάνετε μπάνιο σε βαθιά όμως νερά και δεν εννοώ μόνο αυτούς που τώρα αποφάσισαν για μας, χωρίς εμάς, αλλά και για όποιους άλλους που ίσως μας πουν: «Εμείς τα βρήκαμε και δεν μπορούμε να τα καταργήσουμε». Και σε περίπτωση που τότε βάλουμε τις βραχνές μας φωνές, μπορεί να βρούμε και τον μπελά μας με κανένα επί πλέον ...«πρόστιμο».

Τα είπα και ξέσπασα, δυστυχώς όμως κανένας δεν θα με ακούσει. Το «ενοίκιο-έμφια» θέλουμε δε θέλουμε, θα το πληρώσουμε έστω και με διακανονισμό γιατί αν δώσουμε τα χρήματα μαζεμένα, που δεν τα έχουμε, ψάλτε μας παπάδες με τον « δεύτε τελευταίο...» τον οποίο, κακά τα ψέματα, δεν θέλουμε να το ακούν άλλοι για μας, χώρια που την ώρα κείνη μπορεί να σκέπτονται συγγενείς, φίλοι και γνωστοί, πότε θα τελειώσει η ώρα του...« δεύτε» για να πιουν τον καφέ της... παρηγοριάς που, για την περίπτωση, τον ακολουθούν και κάποια νόστιμα βουτήματα.

Όπως όλοι οι κάτοικοι Αλυκών και Αγίου Στεφάνου, έτσι και εγώ, «βομβαρδιζόμαστε» από σημειώματα οικονομικών μας οφειλών που ποτέ δεν είχαμε φανταστεί, ιδιαίτερα εκείνες των ενοικίων σε ιδιότητα σπίτια ή χορταριασμένα οικόπεδα.

Και επειδή πιστεύω ότι τελείως ανεύθυνα, οι όποιοι αρμόδιοι, αποφάσισαν για μας ,χωρίς εμάς, ως ένας απλός και νομοταγής πολίτης τους παρακαλώ να αναγνωρίσουν την οικονομική αδικία κατακόρυφης αύξησης αντικειμενικών αξιών στον Άγιο Στέφανο Βόλου και Αλυκές και να επανεξετάσουν αυτό το σοβαρό πρόβλημα.

Όμως, δεν πιστεύω να γίνει τίποτα και το λέω επειδή/ από μια παλιά έγγραφη διαμαρτυρία του Βουλευτού Μαγνησίας κ. Χρήστου Μπουκώρου, προς το Υπουργείο Οικονομικών (αριθμός πρωτοκόλλου 973-6-7-2015) και για το ίδιο θέμα διαπίστωσα πως δεν έγινε τίποτα, ποιος ο λόγος-για κείνους-να ακούσουν τη δική μου διαμαρτυρία.

Σε περίπτωση όμως που γίνει αυτό φίλε Χρήστο, « κινδυνεύεις» να μείνεις εκτός Βουλής γιατί θα πάρω εγώ τη θέση σου και θα αναγκαστείς να επιστρέψεις στην παλαιά σου, δημοσιογραφική όμως, δεινότητα. Α Υ Τ Α.

Σημείωση: Δημοσιεύτηκε την 17 -10-2018 στον " Ταχυδρόμο" .